

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 5Csp/11/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8820200225
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Matúš Kalanin
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2020:8820200225.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Matúšom Kalaninom v spore žalobcu: U. O., B.. XX. XX. XXXX, O. X. W. XXX/XX, XXX XX V. B. O., zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: SMS CREDITS s.r.o., Dlhá 95C, 010 09 Žilina, IČO: 44 769 911, zastúpený: Hronček & Partners, s. r. o., so sídlom Kálov 1, 010 01 Žilina, IČO: 47 248 327, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 189,50 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie v sume 189,50 eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 25.1.2020 domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 189,50 eur spolu s trovami konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou, pod sp. zn. 7Csp/64/2018 o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, som bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný, rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou, pod sp. zn. 7Csp/64/2018, zo dňa 18.1.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť 7.3.2019. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol: „51. V predmetnej dohode o zrážkach zo mzdy je neurčitým spôsobom špecifikovaná výška zabezpečenej pohľadávky. Nie je zrejmé, či dohoda o zrážkach zo mzdy slúži ako zabezpečovací inštitút plnenia zo zmluvy o pôžičke zo dňa 28.03.2013, alebo aj iných nešpecifikovaných zmlúv, resp. príslušenstva pohľadávok, ktoré nie sú presne špecifikované. Zabezpečená pohľadávka musí byť v dohode o zrážkach zo mzdy vymedzená určitým spôsobom, zrejmým obom zmluvným stranám. Navyiac dohoda o zrážkach zo mzdy bola podpísaná dňa 13.2.2013, tj. pred podpísaním samotnej zmluvy o pôžičke, ktorá bola podpísaná dňa 28.3.2013, či je nelogické, aby sa zabezpečilo niečo čo neexistuje, resp. čo má vzniknúť v budúcnosti, čo v čase podpisu dohody nie je známe, aký zmluvný vzťah vznikne. 52. Je neurčité, aká výška mesačnej zrážky zo mzdy môže byť realizovaná. Ustanovenia dohody o zrážkach zo mzdy predstavujú jednostranné neprimerané zvýhodnenie veriteľa, ktorý má byť uspokojený aj nad dohodnutú výšku mesačnej zrážky. Nepripustné navyšovanie zrážok zo mzdy nad dohodnutú výšku predstavuje obchádzanie náležitosti dohody o výške mesačných zrážok zo mzdy. Ustanovenie dohody je navyše v rozpore s ust. § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Dohoda o zrážkach zo mzdy je absolútne neplatný právny úkon aj pre rozpor so zákonom - ust. § 5a ods. 1 písm. a) zákona 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keď v dohode o zrážkach zo mzdy žalobca ako spotrebiteľ nebol poučený o dôsledkoch uzavretia dohody a nemal možnosť ju odmietnuť. Žalovaný síce tvrdí, že dohoda bola individuálne dojednaná a nebola nevyhnutnou

podmienkou poskytnutia pôžičky, avšak súčasne uvádza, že podpis dohody bol realizovaný kuriérom kuriérskej spoločnosti, ktorý postupuje podľa „manuálu“ doručovania. Žalovaný nepreukázal riadne poučenie žalobcu ako spotrebiteľa o dôsledkoch podpisu dohody. Pokiaľ žalovaný namietá, že podpis dohody nebol nevyhnutnou podmienkou pre poskytnutie pôžičky, toto jehotvrdenie odporuje čl. 1 dohody o zrážkach zo mzdy, kde je uvedené, že dohoda tvorí neoddeliteľnú súčasť každej jednej zmluvy o pôžičke, ktorá bude v budúcnosti uzatváraná medzi žalobcom a žalovaným. Dohoda o zrážkach zo mzdy je dojednaná v rozpore s čl. 6 smernice Rady 93/13 EHS, keď spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Dohoda bola uzatvorená ako formulárová, nebola individuálne dojednaná, žalobca ako spotrebiteľ nemal možnosť odmietnuť podpísanie dohody, bola mu predložená na podpis pri podpise zmluvy. Predformulovaný súhlas spotrebiteľa, formálne dosiahnutý štandardnou zmluvnou podmienkou nemožno za žiadnych okolností považovať za náležitý a individuálny prejav vôle spotrebiteľa s úkonom, na ktorý sa tento výslovne požaduje. Výkon zrážok zo mzdy je súkromným procesom, ktorý nepodlieha nijakej autorizácii a verifikácii primeranosti a spotrebiteľ môže byť vystavený neprímeranému konaniu zo strany dodávateľa, rovnako prihliadnuc na skutočnosť, že podstatným znakom Dohody o zrážkach zo mzdy je písomný súhlas dlžníka s vykonávaním zrážok z jeho mzdy. Dohodou o zrážkach zo mzdy nemožno zabezpečiť budúcu pohľadávku ako je to v tomto prípade. Je potrebné dodať, že je právne irelevantné, či žalovaný využil možnosť žiadať zamestnávateľa žalobcu o výkon zrážok, dôležitou skutočnosťou je existencia napádanej zmluvnej podmienky.“ Žalobca poukázal na § 3 ods. 5 a na § 4 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalobca si ako spotrebiteľ uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, primerané finančné zadosťučinenie si uplatňuje vo výške 189,50 eura. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádza z bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Keďže žalovaný mu na základe Zmluvy o pôžičke, č. 015915/28.3.2013, zo dňa 28.3.2013 poskytol úver vo výške 350,- eur a na zrážkach zo mzdy, ktoré mu boli vykonané vo výške 539,50 eura sa mienil na jeho úkor obohatiť o sumu 189,50 eura. Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 7Csp/64/2018, zo dňa 18.1.2019 a jeho odôvodnením, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v základnej veci, nie je možné v konaní o primerané finančné zadosťučinenia ani rozširovať ani zužovať.

2. Žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť.

3. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 7Csp/64/2018 z 18.1.2019, Zmluvou o pôžičke z 28.3.2013, Potvrdením zamestnávateľa žalobcu z 19.8.2019, Vyjadrením žalovaného z 27.5.2020 s prílohami a to rozsudkami údov sp.zn. 15Co/76/2017, sp.zn. 3Co/101/2017, sp.zn. 7Co/85/2017, sp.zn. 14Csp/95/2018, vyjadrením žalobcu z 28.8.2020 s prílohami, a to rozsudkami sp.zn. 7Co/78/2017, sp.zn. 20 Co/192/2016, sp.zn.4Co/59/2019, sp.zn. 7Co/125/2019, sp.zn. 14C/295/2014, sp.zn. 11Co/171/2015, sp.zn. 6Cdo/127/2017, vyjadrením žalovaného z 14.10.2020, vyjadrením žalovaného zo dňa 27.11.2020, pripojeným spisom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 7Csp/64/2018 a z predmetného spisu žalobou a rozsudkom č.k. 7Csp/64/2018-57 zo dňa 18.1.2019 a zistil nasledovný skutkový stav:

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení z 27.5.2020 uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzatvoreniu zmluvy elektronickou formou. Zmluva, uzavretá elektronickou formou, spĺňa zákonné podmienky platného právneho úkonu, a teda bola urobená slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne. Žalobca slobodne bez nejakého nátlaku požiadal o uzatvorenie zmluvy o pôžičke v elektronickej forme. Bol si vedomý následkov z toho plynúcich a prejavil súhlas so zmluvnými podmienkami žalovaného, čo preukazuje vážnosť. Určitosť a zrozumiteľnosť právneho úkonu bola naplnená stanovením presnej sumy, na ktorú sa pôžička poskytla a stanovením podmienok jej splatenia. Zrozumiteľnosť bola dodržaná v písomnej forme zmluvy, kedy sa žalobca oboznámil so zmluvnými podmienkami žalovaného. Tvrdenia žalobcu považuje za nesprávne, právne nedôvodné a to z dôvodu, že žalovaný vždy žalobcovi po potvrdení žiadosti o pôžičku reálne poskytol predmetnú sumu bezhotovostným prevodom na jeho účet. Pôžička bola žalobcovi poskytnutá práve na základe jeho žiadosti po výslovnom potvrdení a vyjadrení výslovného súhlasu (prostredníctvom SMS správy s textom „ANO SUHLASIM“) s uzatvorením zmluvy

o pôžičke na diaľku. Žalobca týmto tiež vyjadril svoj súhlas so zmluvnými podmienkami, ktorými sa jeho právny vzťah so žalovaným spravuje. Osobitne bol oboznámený s lehotou splatnosti. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 28.11. 2017, sp. zn. 7Co/85/2017. Vzhľadom na to, že žalobcovi nebola spôsobená nijaká ujma, ktorá by bola spôsobená neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa, tak žalobcovi neprináleží právo požadovať primerané finančné zadosťučinenie a žalobca na takéto neprimerané finančné zadosťučinenie, ktoré požaduje, nemá nijaký právny nárok a takéto finančné zadosťučinenie nemá žiadne opodstatnenie. Keďže žalobcovi nebola spôsobená ujma, neprichádza do úvahy ani len možnosť vzniku ujmy. Žalovaný sa nedopustil bezdôvodného obohatenia na úkor žalobcu. Na základe týchto skutočností nebola naplnená žiadna zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia, teda nebolo porušené právo žalobcu, nie je splnený ani len jeden z predpokladov na uplatnenie normy upravujúcej finančné zadosťučinenie a tak nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie je nedôvodný. Žalovaný nikdy nemal v záujme sa neoprávnenne obohacovať na úkor svojich klientov a už vôbec nie pripraviť svojich klientov zámerne o finančné prostriedky a preto máme za to, že nie je ani vhodné používať slovo „obohatenie“ prípadne slovné spojenie „sumu, o ktorú sa žalovaný obohatil na úkor žalobcu“. Suma nad rozsah poskytnutej pôžičky predstavuje však iba zákonný úrok z omeškania a dohodnutú odplatu za poskytnutie finančných prostriedkov a uplatnenie sankcií za porušenie zmluvných podmienok. Žalobca si zobral pôžičku od žalovaného na základe jeho žiadosti a finančné prostriedky mu boli poskytnuté v súlade so zmluvnými podmienkami žalovaného. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Prešov, ktoré bolo následne potvrdené aj Krajským súdom v Prešove, kde spotrebiteľka žiadala finančné zadosťučinenie vo výške 528,- eur, no súd jej priznal ako primerané finančné zadosťučinenie sumu vo výške 150,- eur: „Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení súd vychádzal z toho, že finančné zadosťučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Finančné zadosťučinenie nemožno vnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý privodil vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Na druhej strane však nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov.“ Žalovaný poukázal tiež na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 15 Co 76/2017 zo dňa 16.05.2018: „Nárok na primerané finančné zadosťučinenie je nárokom objektívnym, ktorý nie je viazaný na naplnenie akýchkoľvek subjektívnych podmienok, totiž vyplýva, že je treba mať na zreteli, že finančné zadosťučinenie a jeho výška má byť „kompenzáciou za nevyčísliteľné straty, ktoré postihnutý utrpel“, resp. „prihliadne sa aj na to, aby náhrada ujmy predstavovala určitú satisfakciu za stav, ktorý musel žalobca týmto konaním žalovaného strpieť“. Žalobca bol o podmienkach pôžičky a jej poskytnutia vopred riadne oboznámený, a to aj s výškou odplaty za jej poskytnutie. So zmluvnými podmienkami bol tiež riadne oboznámený, tieto obdržal v písomnej forme do vlastných rúk, vyslovil svoj súhlas, a to zaslaním spätnej SMS správy s textom „ANO SUHLASIM“ na ponuku žalovaného. Žalobcovi nevznikla žiadna ujma ani škoda. Žalobca ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony využil služby spoločnosti za transparentne odkomunikovaných a odsúhlasených podmienok, ktoré nie sú v rozpore so zákonom a žalobca ich akceptoval. Napriek svojmu záväzku tento opakovane porušoval a poskytnuté finančné prostriedky vedome nevracal. Hoci sa jednalo o požičané finančné prostriedky patriace do majetku žalovaného. Odmeňovanie porušovania právnych predpisov priznaním finančného zadosťučinenia, ak na to nie sú splnené zákonné dôvody, považuje žalovaný za neprijateľné. Žalovaný od žalobcu prijal plnenie vždy na základe právneho titulu (dôvodu), ktorým je zmluva o pôžičke a v súlade so zmluvnými podmienkami žalovaného, s ktorými bol žalobca riadne oboznámený a teda nemohol žalobcovi vzniknúť akýkoľvek nárok na finančné zadosťučinenie a teda tento nárok rozporuje v celom rozsahu a takýto nárok nemá žiadne právne odôvodnenie. Výška finančného zadosťučinenia, ktoré požaduje žalobca, je neprimeraná. Navrhol, aby súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania a trovy právneho zastúpenia, ktoré budú v súlade so zákonom vyčíslené.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení z 28.8.2020 poukázal na význam spotrebiteľského práva v právnom poriadku. Spotrebiteľské právo predstavuje prierezové právne odvetvie. Je založené na myšlienke ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany pred obratnosťou obchodníkov. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ z dôvodu svojej neskúsenosti či neznalosti nie je schopný konkurovať vyškoleným a skúseným profesionálom, ovládajúcim techniky moderného obchodu. V spotrebiteľskom práve platí princíp kumulácie ochrany spotrebiteľa. Jednotlivé úpravy ochrany spotrebiteľa sa aplikujú vedľa seba a nezávisle na sebe. Ak prichádza do úvahy použitie viacerých právnych úprav na ochranu spotrebiteľa, nevylučujú sa a je ich možné využiť vedľa seba. V spotrebiteľských vzťahoch musí byť základným princípom princíp dôvery. Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. Štát nemôže dovoliť, aby táto „nezodpovednosť a ľahkomyselnosť“ spotrebiteľov, ktorá je len prejavom ich slabosti, bola zdrojom neúmerných príjmov nič neproduktívnych obchodníkov, keď jediným efektom ich činnosti je ochudobňovanie obyvateľov SR a transfer obrovských súm finančných prostriedkov do zahraničia, namiesto toho, aby sa dostali do finančného „krvného“ obehu v SR, napr. cez maloobchodnú sieť, čo by v konečnom dôsledku podporilo výrobu, obchod, zamestnanosť a životnú úroveň všetkých vrstiev obyvateľstva. Poukázal na § 3 ods. 5, veta tretia zák. č. 250/2007 Z. z. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že súd prvej inštancie sa má zaoberať tým, či je splnená hmotnoprávna podmienka priznania nároku na PFZ, teda či bol spotrebiteľ v spotrebiteľskom spore úspešný a v súdnej veci to znamená, že súd prvej inštancie sa má zaoberať tým, či žalobca bol v súdnom konaní, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou, sp. zn. 7Csp/64/2018, zo dňa 18.1.2019 (ďalej len Základné konanie), ako spotrebiteľ, v zmysle Zákona, proti žalovanému úspešný a čím je tento úspech vyjadrený z hľadiska jeho kvantity a kvality. To rozsudkom vydaným v Základnom konaní a jeho odôvodnením, je definované, po stránke kvalitatívnej aj kvantitatívnej porušenie spotrebiteľského práva a súd konajúci o PFZ nemôže dôjsť k iným záverom ohľadne rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, ako bol tento zistený v Základnom konaní, teda nie je oprávneným revidovať právoplatný rozsudok vydaný v Základnom konaní. Poukázal tiež na vývoj právnej úpravy primeraného finančného zadosťučinenia. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu Zákona, či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje PFZ a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že platné znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa ešte zmiernilo podmienky poskytnutia PFZ, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo hoci aj len spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Aj pri výklade § 3 ods. 5 Zákona, v znení účinnom do 9.6.2013 treba zdôrazniť, že zákonodarca formuloval uvedené ustanovenie tak, že ak porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu bez toho, aby ujma nastala alebo čo i len hrozila. Postačovala aj len spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti privodiť ujmu spotrebiteľovi, a základ nároku na finančné zadosťučinenie bol daný (arg. „má právo“). Po 9.6.2013 právo na PFZ vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej Zákom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Žiadne matematické, psychologické, sociálne, či zdravotné, ani iné úvahy, ktoré by dávali do pomeru, ktorý z účastníkov bol z komplexu vzájomných právnych vzťahov a z nich vyplývajúcich práv a povinností viac, alebo menej poškodený, vôbec do úvahy neprichádzajú, a to ani snahou o využitie inštitútu dobrých mravov. Pri inštitúte PFZ, ide o osobitnú právnu úpravu, ktorá nijako neobmedzuje obchodníka, aby svoje zákonné nároky mohol uplatniť voči spotrebiteľovi riadne a včas a ak tak nerobí, nedáva súdu kompetenciu, poskytnúť obchodníkovi, ktorý svoje práva nevyužije ochranu, ako keby to bol on, kto je slabšou stranou a nepriznať spotrebiteľovi PFZ, alebo ho extrémne znižovať, ak všetky zákonné podmienky na priznanie PFZ spotrebiteľ splnil, ako je tomu v súdnej veci, poukazujúc napr. na to, že ani spotrebiteľ nespĺnil všetky svoje povinnosti. PFZ nadväzuje len na úspech spotrebiteľa v základnom konaní, nie aj na jeho hoci len čiastočný neúspech. Čiastočný úspech spotrebiteľa v základnom konaní, je vo vzťahu na naň nadväzujúce konanie o PFZ, vždy 100 % - ným úspechom. Aj bez stanovenia kritérií výšky PFZ, treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite a ak sa dopustí, tak nesie riziko neúspechu a sankcie vo forme PFZ. Relatívna neurčitosť hypotézy Zákona sa tak stáva v konkrétnej súdnej veci absolútnou, konkrétnou a určitou a to konkrétnym naplnením požiadavky Zákona, ktorým je úspešné uplatnenie porušenia práva

alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom, a osobitnými predpismi, čo je konkretizované rozsudkom v základnom konaní, na ktoré konanie o PFZ nadväzuje. Zo Zákona nevyplýva, aby spotrebiteľ dokazoval akúsi intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku spotrebiteľa, ako ho pociťoval a prežíval a podobne. Spotrebiteľ má teda podľa Zákona tvrdiť a dokazovať len to, že na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto Zákomom a osobitnými predpismi a nič iné. Zo Zákona súčasne logicky vyplýva, že čo sa týka rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je v teraz súdnej veci definovaná rozsudkom vydaným v základnej veci, t. j. rozsudkami Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 7Csp/64/2018, zo dňa 18.1.2019 a jeho odôvodnením, ktoré sú hmotnoprávnou podmienkou nároku na PFZ a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v základnej veci, nie je možné v konaní o PFZ ani rozširovať ani zužovať, a je určujúci aj pre úvahu súdu o výške PFZ. Aj keby sa zistilo v konaní o PFZ porušenie aj ďalšieho spotrebiteľského práva, aké zistil súd v Základnom konaní, nemožno naň prihliadať, nakoľko nebude spĺňať požiadavku Zákona, na úspech na súde, ale na druhej strane, ak súd v Základnom konaní zistil porušenie toho ktorého spotrebiteľského práva, nemôže súd konajúci o PFZ dôjsť k záveru, že o porušenie spotrebiteľského práva nejde. Norma nikdy nevyžadovala ujmu, ale je pravdou, že do 9.6.2013 vyžadovala, aby konanie dodávateľa bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Teda ani žiadna ujma, ale ani žiadna priama hrozba ujmy, ale len možnosť privodiť ujmu. Od 10.6.2013 sa zrušila požiadavka ujmy, aj čo i len možnosti privodenia ujmy. Stačí úspech spotrebiteľa, čo sa týka spotrebiteľského práva, na súde. K významu ujmy, že nie je podmienkou základu nároku na posudzovanie PFZ, žalobca poukázal napr. na uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7Co/78/2017, z 30.10.2017, z ktorého odôvodnenia 20., vyplýva: „Ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení skorších predpisov pre vznik tohto práva nevyžaduje, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.“ Z rozsudku Krajského súdu Prešov, sp. zn. 20Co/192/2016, z 30.11.2017, z odôvodnenia 8., vyplýva: „Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.“ Poukázal aj na publikáciu: Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, 512 s.: „keďže podľa § 3 ods. 5 OchrSpotr má spotrebiteľ právo aj na primerané finančné zadostučinenie, v prípade ak sa proti porušiteľovi svojho práva úspešne dovolá konštatovania jeho porušenia. V danom kontexte je zrejmé, že nárok na primerané finančné zadostučinenie pre fyzickú osobu, ktorá je spotrebiteľom je daný nezávisle od toho, či konaním dodávateľa spotrebiteľovi bola spôsobená škoda alebo nie.“ Zo skutočnosti, že výšku PFZ určuje súd voľnou úvahou logicky vyplýva, že ani výšku PFZ spotrebiteľ nedokazuje. Voľná úvaha súdu však nemôže byť svojvoľou a už vôbec nie jej paušalizáciou. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadostučinenia je výška škodlivého následku, vyjadrená v peniazoch, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobí, alebo mienil spôsobiť, porušením spotrebiteľského práva a predovšetkým z tohto objektívneho kritéria by mal súd pri úvahe o výške PFZ vychádzať. Žalobca poukázal na trend v rozhodovacej praxi, keď prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali PFZ práve vo výške v akej bola, v súvislosti s obohatením sa dodávateľa, alebo v súvislosti so snahou dodávateľa bezdôvodne sa na úkor spotrebiteľov obohatiť, uplatnená. Svoje tvrdenia podložil konkrétnymi rozhodnutiami súdov. Inštitút PFZ prechádza vývojom. Postupne bolo väčšinou rozhodovacou praxou ustálené, že podľa zákona je nerozhodné, či je spotrebiteľ v pozícii žalobcu alebo žalovaného, či sám svoje povinnosti voči dodávateľovi splnil alebo nie, že PFZ mu patrí za porušenie spotrebiteľského práva vo vzťahu ku každej spotrebiteľskej zmluve, uzatvorenej s tým istým dodávateľom a podobne, tak rovnako vývojom prechádza aj určovanie výšky PFZ. Čo sa týka výšky PFZ, tak stále viac prevažuje prax priznávania PFZ v takej výške, v akej sa dodávateľ chcel na úkor spotrebiteľa obohatiť a osobitne vo veciach, v ktorých sa aj dodávateľ na úkor spotrebiteľa skutočne bezdôvodne obohatil, a spotrebiteľ bol nútený domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia súdnou cestou, pričom z dostupnej judikatúry mi nie je známy prípad, aby niektorý dodávateľ vydal bezdôvodné obohatenie dobrovoľne, alebo sa vzdal práva z neprijateľnej zmluvnej podmienky, prípadne uznal iné vady spotrebiteľskej zmluvy, alebo aby sa nepokúsil až na výnimky, zabrániť vydaniu bezdôvodného obohatenia a určeni neprijateľnosti zmluvnej podmienky, alebo iných väd spotrebiteľskej zmluvy, aj v odvolacom konaní. Ak má preto inštitút PFZ plniť okrem satisfakcie aj odstrašujúcu funkciu tak táto sa určite nedá docieľiť ukladaním PFZ v paušálnej výške 50,- eur pri porovnaní s násobne väčšími sumami, o ktoré sa dodávateľ reálne bezdôvodne obohatil, alebo sa chcel na úkor spotrebiteľa obohatiť. Postupom času, by vzhľadom na zatiaľ mizivé účinky ukladania PFZ, logicky mal nasledovať trend nie znižovania výšky PFZ, ale jeho zvyšovania, a zo žiadnej právnej normy nevyplýva ani obmedzenie,

že by sa tak nemohlo diať aj nad výšku súm, o ktoré sa dodávateľ obohatil, alebo chcel obohatiť a osobitne by to bolo namieste tam, kde sa dodávateľ reálne na úkor spotrebiteľa obohatil a na to, aby bezdôvodné obohatenie vydal, musel spotrebiteľ absolvovať niekoľkoročné súdne konanie. Rovnako, ak v Základnom konaní došlo k viacnásobnému porušeniu spotrebiteľského práva, vyjadrenému napr. povinnosťou dodávateľa vydať bezdôvodné obohatenie a súčasne bola určená neprijateľnosť zmluvnej podmienky, PFZ by malo predstavovať sčítanie súm za každý úspech spotrebiteľa v takto žalobou spojenej veci o viacero nárokov, ako napr. rozhodol Krajský súd Prešov, keď rozsudkom sp. zn. 4Co/59/2019, z 27.2.2020, potvrdil PFZ vo výške 1 454,37 eura a rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7Co/125/2019, z 27.2.2020, potvrdil PFZ vo výške 1 276,98 eura, ktorými boli sčítané sumy PFZ jednak za bezdôvodné obohatenie, na ktoré bol dodávateľ zaviazaný, aj za určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. K ojedinelej rozhodovacej praxi Krajského súdu Prešov, ktorou boli zmenené prvoinštančné rozsudky na 50,- eurové paušály poukazujem napr. na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 9Co/46/2019, z 30.5.2019 a na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 17Co/92/2019, z 3.12.2019. Obdobnú prax u iných senátov, som z dostupných prameňov neobjavila. Medzi rozhodnutiami Krajského súdu Prešov, presadzujúcimi minimalizáciu výšky PFZ a absolútnou väčšinou ďalších senátov, je natoľko priepastný rozdiel, že je doslova nešťastnou zhodou okolností, ak vec v rámci odvolania napadne do takého minimalistického senátu, a spotrebiteľovi bude priznaný až len ponižujúci zlomok sumy, ktorá by mu bola s vysokou pravdepodobnosťou priznaná, ak by vec napadla do niektorého z väčšinovo rozhodujúcich senátov. To nemá nič spoločné ani so zákonnosťou, ani so spravodlivosťou. Na podporu vyjadrenia žalobca poukázal na ďalšie rozhodnutia, týkajúce sa posudzovania výšky PFZ. Rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 14C/295/2014, z 24.9.2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina, sp. zn. 11Co/471/2015, z 28.6.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/127/2017, z 30.1.2019, bolo priznané PFZ vo výške 1 194,98 eura, čo predstavuje 25 násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný. Mylné chápanie inštitútu PFZ môže mať základ v názore, že inštitút PFZ nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu. Nakoľko inštitút PFZ nepozná žiadnu alternatívu k peňažnej forme PFZ, tak z toho vyplýva, že úspešnou žalobou sa práve spotrebiteľ obohatiť musí. Nemožno však stotožňovať obohatenie, s bezdôvodným obohatením. Každé získanie finančných prostriedkov je predsa obohatením sa subjektu, ktorý finančné prostriedky získal. Žalovaný ako keby stotožňoval legálne získanie finančných prostriedkov s nelegálnym bezdôvodným obohatením a každému, aj legitímnemu obohateniu sa, pripisuje pejoratívny význam. Zákon nepočíta s morálnou satisfakciou a s peňažným zadostučinením, len ako jej doplnkom, alebo alternatívou, ale počíta výlučne len s finančnou satisfakciou, v ktorej už logicky je obsiahnutá aj satisfakcia morálna. Pokiaľ sa žalovanému javí, že inštitút PFZ by mal slúžiť na akýsi duplicitný postih dodávateľa a duplicitnú výhodu spotrebiteľa, tak kým príslušná právna norma platí, tak je to pravda. Je to logické, spravodlivé a morálne. Nevyhnutnou podmienkou priznania PFZ je práve jeden postih dodávateľa a jedna výhoda spotrebiteľa, vyjadrená úspechom spotrebiteľa a neúspechom dodávateľa v základnom konaní a v prípade priznania PFZ spotrebiteľovi, logicky musí ísť o druhú nevýhodu dodávateľa a druhú výhodu spotrebiteľa. Stačí, aby dodávateľ dodržiaval zákon, a nemôže existovať ani jeden prvý postih v základnom konaní, ani druhý postih v konaní o PFZ.

6. Žalovaný vo vyjadrení z 14.10.2020 uviedol, že s tvrdeniami žalobcu sa v celom rozsahu nestotožňuje a rovnako nárok, ktorý si žalobca uplatňuje voči žalovanému považujeme za nedôvodný a neoprávnený a rovnako návrh v celom rozsahu popiera, čo do dôvodu a výšky, tento nárok je neexistujúci. Žalovaný nijakým spôsobom nezneužil dôveru žalobcu ako spotrebiteľa a už vôbec nie, ako tvrdí žalobca, že využil žalobcove slabé stránky a danosti. Nikdy nebolo v záujme žalovaného sa neoprávnene obohacovať na úkor jeho klientov, rovnako ako nikdy nebolo v záujme žalovaného zámerne pripraviť svojich klientov o finančné prostriedky. Žalovaný sa pri jednaní so svojimi klientmi (teda aj žalobcom), ktorým poskytuje krátkodobé pôžičky, snaží vždy jednať s odbornou starostlivosťou, vo vzťahu ku klientom vystupuje ústretovo a snaží sa o vysvetlenie, resp. vyriešenie akéhokoľvek problému vzniknutého zo záväzkovo-právneho vzťahu. Suma nad rozsah poskytnutej pôžičky, ktorú žiada žalobca, nepredstavuje nijaké obohatenie sa žalovaného na úkor žalobcu, ale iba zákonný úrok z omeškania a dohodnutú odplatu za poskytnutie finančných prostriedkov, s ktorými žalobca súhlasil. Výška finančného zadostučinenia a jej určenie skutočne závisí od úvahy súdu, avšak ide o satisfakciu poskytnutú spotrebiteľovi, nie o nejaký druh kompenzácie, pričom primerané finančné zadostučinenie neslúži na neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Suma, ktorú žalobca požaduje, je neprimerane vysoká a nespĺňa tak požiadavky inštitútu primeraného finančného zadostučinenia. Čo sa týka konkrétnych rozhodnutí súdov, ktoré žalobca uviedol vo svojom vyjadrení, pri viacerých týchto rozhodnutiach priznal súd primerané finančné zadostučinenie v značne nižšej sume, v akej bolo žiadané - žalobca vybral jednotlivé konkrétne

rozhodnutia, pri ktorých výška finančného zadosťučinenia dosahovala výšky ako 39 % z požadovanej sumy (5Co/50/2017 z 27.03.2018), 51 % z požadovanej sumy (12Co/60/2017 z 07.12.2017), 50 % z požadovanej sumy (20Co/208/2016 z 30.11.2017), či 50 % z požadovanej sumy (25Co/77/2018 z 18.10.2018). Nestotožňuje sa ani s názorom žalobcu týkajúceho sa výšky primeraného finančného zadosťučinenia, kedy tvrdil, že odstrašujúca funkcia primeraného finančného zadosťučinenia sa nedá docieľiť primeraným finančným zadosťučinením vo výške 50,- eur. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi v tomto prípade by bolo odmenením za skutočnosť, že porušil právne predpisy a predstavovalo by obohatenie na úkor žalovaného, čo chce teda žalobca dosiahnuť v tomto konaní, pričom takéto konanie považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V prípade, kedy výkon subjektívneho práva nie je v súlade s dobrými mravmi, súd môže požadovanú ochranu odoprieť. Žalobca uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie len ako prostriedok, ktorý umožňuje poškodiť žalovaného. Výkon práva žalobcom, teda uplatnenie si primeraného finančného zadosťučinenia je v rozpore s ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože je prostriedkom, ktorý umožňuje poškodiť žalovaného ako účastníka právneho vzťahu. Účel sledovaný právnou normou týkajúcou sa primeraného finančného zadosťučinenia a jeho zmysel pri tom zostal vedľajší. U žalobcu tak ide síce o výkon práva, ktorý je formálne v súlade so zákonom, no v tomto prípade ide o výraz zneužitia takéhoto subjektívneho práva a to na úkor žalovaného, teda ide o výkon v rozpore s dobrými mravmi. Zo strany žalobcu1 je to zásah do princípu právnej istoty.

7. Žalovaný vo vyjadrení z 27.11.2020 uviedol, že žalovaný prijal plnenie od žalobcu vždy na základe riadneho právneho titulu a v súlade so zmluvnými podmienkami žalovaného. Na základe tejto skutočnosti sme toho názoru, že žalobcovi nemohol a ani nevznikol akýkoľvek nárok na primerané finančné zadosťučinenie, pričom zdôrazňujeme, že finančné zadosťučinenie požadované žalobcom je neprimerane vysoké a absolútne nereflektujúce skutkový stav prejednávanej veci. Vzhľadom na skutočnosti uvedené vo vyjadrení zo dňa 27.05.2020, ako aj na vyššie uvedené, žiadal súd, aby žalobu žalobcu zamietol ako nedôvodnú a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania.

8. Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 7Csp/64/2018- 57 z 18.1.2019 súd určil, že žalovaný je povinný zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov z 13.2.2013 na výkon zrážok zo mzdy žalobcu. Súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť 7.3.2019. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že v predmetnej dohode o zrážkach zo mzdy je neurčitým spôsobom špecifikovaná výška zabezpečenej pohľadávky. Nie je zrejmé, či dohoda o zrážkach zo mzdy slúži ako zabezpečovací inštitút plnenia zo zmluvy o pôžičke zo dňa 28.03.2013, alebo aj iných nešpecifikovaných zmlúv, resp. príslušenstva pohľadávok, ktoré nie sú presne špecifikované. Zabezpečená pohľadávka musí byť v dohode o zrážkach zo mzdy vymedzená určitým spôsobom, zrejším obom zmluvným stranám. Navyiac dohoda o zrážkach zo mzdy bola podpísaná dňa 13.2.2013, tj. pred podpísaním samotnej zmluvy o pôžičke, ktorá bola podpísaná dňa 28.3.2013, či je nelogické, aby sa zabezpečilo niečo čo neexistuje, resp. čo má vzniknúť v budúcnosti, čo v čase podpisu dohody nie je známe, aký zmluvný vzťah vznikne. Je neurčité, aká výška mesačnej zrážky zo mzdy môže byť realizovaná. Ustanovenia dohody o zrážkach zo mzdy predstavujú jednostranné neprimerané zvýhodnenie veriteľa, ktorý má byť uspokojený aj nad dohodnutú výšku mesačnej zrážky. Nepripustné navyšovanie zrážok zo mzdy nad dohodnutú výšku predstavuje obchádzanie náležitosti dohody o výške mesačných zrážok zo mzdy. Ustanovenie dohody je navyše v rozpore s ust. § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Dohoda o zrážkach zo mzdy je absolútne neplatný právny úkon aj pre rozpor so zákonom - ust. § 5a ods. 1 písm. a) zákona 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keď v dohode o zrážkach zo mzdy žalobca ako spotrebiteľ nebol poučený o dôsledkoch uzavretia dohody a nemal možnosť ju odmietnuť. Žalovaný síce tvrdí, že dohoda bola individuálne dojednaná a nebola nevyhnutnou podmienkou poskytnutia pôžičky, avšak súčasne uvádza, že podpis dohody bol realizovaný kuriérom kuriérskej spoločnosti, ktorý postupuje podľa „manuálu“ doručovania. Žalovaný nepreukázal riadne poučenie žalobcu ako spotrebiteľa o dôsledkoch podpisu dohody. Pokiaľ žalovaný namieta, že podpis dohody nebol nevyhnutnou podmienkou pre poskytnutie pôžičky, totojehotvrdenieodporuječl.1dohody o zrážkach zo mzdy, kde je uvedené, že dohoda tvorí neoddeliteľnú súčasť každej jednej zmluvy o pôžičke, ktorá bude v budúcnosti uzatváraná medzi žalobcom a žalovaným. Dohoda o zrážkach zo mzdy je dojednaná v rozpore s čl. 6 smernice Rady 93/13 EHS, keď spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Dohoda bola uzatvorená ako formulárová, nebola individuálne dojednaná, žalobca ako spotrebiteľ nemal možnosť odmietnuť podpísanie dohody, bola mu predložená na podpis pri podpise zmluvy. Predformulovaný súhlas spotrebiteľa, formálne dosiahnutý štandardnou zmluvnou podmienkou

nemožno za žiadnych okolností považovať za náležitý a individuálny prejav vôle spotrebiteľa s úkonom, na ktorý sa tento výslovne požaduje. Výkon zrážok zo mzdy je súkromným procesom, ktorý nepodlieha nijakej autorizácii a verifikácii primeranosti a spotrebiteľ môže byť vystavený neprímeranému konaniu zo strany dodávateľa, rovnako prihladnuc na skutočnosť, že podstatným znakom Dohody o zrážkach zo mzdy je písomný súhlas dlžníka s vykonávaním zrážok z jeho mzdy. Dohodou o zrážkach zo mzdy nemožno zabezpečiť budúcu pohľadávku ako je to v tomto prípade. Nakoľko Dohodou o zrážkach zo mzdy zo dňa 13.02.2013 chcel žalovaný od žalobcu ako spotrebiteľa bez zásahu súdnej moci vymôcť plnenia zo zmluvy o pôžičke zo dňa 28.03.2013, na ktoré nemal nárok, nakoľko dohoda o zrážkach zo mzdy je absolútne neplatná, súd musel vyhovieť žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal, aby sa žalovaný zdržal porušenia jeho práv a povinností stanovených zákonom a uložil žalovanému povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov zo dňa 13.02.2013 uzavretej k zmluve o pôžičke zo dňa 28.03.2013.

9. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní uviedol, že trvá na podanej žalobe tak, ako bola doručená súdu, poukázal znenie žaloby a na vyjadrenie vo veci. Predmetný úver je bezúročný a bezpoplatkový a keďže žalovaný poskytol úver vo výške 350 eur a na nezákonných zrážkach zo mzdy bolo stiahnutých 539,50 eur, obohatil sa o sumu 189,50 eur.

10. Zo zmluvy o pôžičke č. 015915/28.03.2013 zo dňa 28.03.2013 vyplýva, že žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi ako dlžníkovi pôžičku vo výške 350 eur na bankový účet uvedený v záhlaví zmluvy a dlžník sa zaviazal poskytnutú pôžičku veriteľovi vrátiť a zaplatiť do dohodnutého dňa splatnosti pôžičky sumu vo výške 392,30 eur. Dlžník bol povinný uhradiť celkovú dlžnú čiastku alebo minimálny poplatok na predĺženie splatnosti pôžičky na niektorý z bankových účtov veriteľa. Dlžník sa zaviazal vrátiť Veriteľovi istinu poskytnutej pôžičky a zaplatiť Veriteľovi odplatu jednou splátkou alebo využiť možnosť predĺženia splatnosti pôžičky uhradením odplaty, najneskôr však do posledného dňa lehoty splatnosti. Lehota splatnosti istiny pôžičky a odplaty je 15 dní a začína plynúť odo dňa poskytnutia pôžičky.

11. Z potvrdenia zamestnávateľa žalobcu Železnice Slovenskej republiky z 19.8.2019 adresovaného žalobcovi je zrejmé, že na účet žalovaného bola poukázaná suma spolu vo výške 539,50 eur zo mzdy žalobcu po jej vyúčtovaní, a to za obdobie 3/2018 v sume 199,63 eur, za obdobie 4/2018 v sume 164,24 eur a za obdobie 5/2018 v sume 175,63 eur.

12. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len „Občiansky zákonník“), výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

13. Ako vyplýva z § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

14. V zmysle § 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

15. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

16. Ako vyplýva z § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

17. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

18. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka).

19. Uspokojenie pohľadávky možno zabezpečiť písomnou dohodou medzi veriteľom a dlžníkom o zrážkach zo mzdy; zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, než by boli zrážky pri výkone rozhodnutia. Proti platiteľovi mzdy nadobúda veriteľ právo na výplatu zrážok okamihom, keď sa platiteľovi dohoda predložila. (§ 551 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka).

20. Na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalovaný so žalobcom uzatvorili zmluvu o pôžičke dňa 28.03.2013, podľa ktorej žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi ako dlžníkovi pôžičku vo výške 350 eur na bankový účet uvedený v záhlaví zmluvy a dlžník sa zaviazal poskytnutú pôžičku veriteľovi vrátiť a zaplatiť do dohodnutého dňa splatnosti pôžičky sumu vo výške 392,30 eur. Ako vyplýva z rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 7Csp/64/2018- 57 z 18.1.2019 z Prílohy č. 1 k Zmluve o pôžičke/ Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzatvorenej v súlade s ustanovením § 551 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že táto príloha tvorí neoddeliteľnú súčasť každej jednej zmluvy o pôžičke, ktorá bude v budúcnosti uzatváraná medzi veriteľom a dlžníkom podľa bodu 2. Zmluvných podmienok, a to na diaľku prostredníctvom výmeny krátkych textových správ odosielaných na mobilný telefón (SMS). Podpisom dohody dáva dlžník výslovný súhlas, aby platiteľ mzdy vykonával zrážky zo mzdy vo výške prípustnej ustanoveniami §§ 276 až 281 zákona č. 99/1963 Občiansky súdny poriadok. Dlžník svojím podpisom súhlasí, že v prípade porušovania Zmluvných podmienok, to znamená neplnením svojich povinností vyplývajúcich zo zmluvných podmienok má veriteľ právo predložiť zamestnávateľovi dlžníka alebo platiteľovi iných príjmov, taktiež budúcim zamestnávateľom uzatvorenú Dohodu o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov s ust. § Občianskeho zákonníka. Súd vyššie uvedeným rozsudkom určil, že žalovaný je povinný zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov z 13.2.2013 na výkon zrážok zo mzdy žalobcu.

21. Zmluva uzatvorená medzi žalovaným a žalobcom je podľa povahy spotrebiteľskou zmluvou podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Zo zmluvy je zrejmé, že veriteľ konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalobca bol spotrebiteľom, keďže zmluvu uzavrel ako fyzická osoba a pri jej uzatvorení nekonal v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Pre spotrebiteľské zmluvy je charakteristické, že sa jedná o zmluvy, ktoré sú uzatvárané opakovane s veľkým počtom zákazníkov, pričom návrhy týchto zmlúv sú pripravené na vopred predtlačенých tlačivách a spotrebiteľ nemá možnosť meniť obsah takto navrhnutých zmlúv. Uvedené sa týka aj prejednávanej veci, pretože zmluva o úvere bola vyplnená na vopred pripravenom predtlačенom tlačive žalovaného a s pripraveným znením mu bola predložená na podpis.

22. Nepochybne zmluva uzavretá medzi stranami sporu je teda spotrebiteľskou - typovou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

23. Ako vyplýva z § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

24. V zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané

finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

25. Podľa citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa zodpovedá, avšak iba za predpokladu, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Uvedené právo nie je možné zamieňať s právom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Predpokladom pre priznanie nároku je skutočnosť, že v konaní spotrebiteľ uplatnil nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nie len podľa zákona č. 250/2007 Z.z. ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch prípadne iných predpisov. Uplatnením práva možno rozumieť tak podanie žaloby spotrebiteľom, ale takýmto konaním je aj účinná obrana spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa.

26. V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd poukazuje na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

27. V danej právnej veci mal súd jednoznačne za preukázané, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 7Csp/64/2018 si žalobca úspešne uplatnil ako spotrebiteľ svoje právo, keď rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 7Csp/64/2018- 57 z 18.1.2019 súd určil, že žalovaný je povinný zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov z 13.2.2013 na výkon zrážok zo mzdy žalobcu. Súd v rozhodnutí poukázal na absolútnu neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy.

28. Žalobcovi jednoznačne vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé prívodiť mu ujmu vo sfére jeho rodinného, súkromného a spoločenského života.

29. Samotné súdne konanie, ktoré bolo v danej situácii jedinou možnosťou žalobcu, je náramne stresujúcim faktorom, odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Súd pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi vychádzal najmä z porušenia práv žalobcu ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity tohto zásahu do práv spotrebiteľa, ktorým zásahom bolo odňatie ústavného práva na spravodlivý proces pred nezávislým súdom, ďalej z dĺžky trvania závadného stavu, pričom samotná zmluva o pôžičke bola uzavretá v roku 2013, pričom žalovaný ako dodávateľ realizoval svoje oprávnenia z neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy v roku 2018 a konanie o zdržaní sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy bolo právoplatne skončené v roku 2019.

30. Vzhľadom na objektívnu spôsobilosť tohto závadného stavu vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobcu, považoval súd právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za plne dôvodný a za primerané finančné zadosťučinenie súd považoval žalobcom žiadanú sumu 189,50 eur, na ktorej zapltenie žalovaného zaviazal. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a zároveň je aj sankciou postihujúcu žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla. Ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa priznáva spotrebiteľovi právo na finančné zadosťučinenie nie v prípade vzniku ujmy spotrebiteľovi, ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhal ochrany svojich práv.

31. Predpokladom pre priznanie nároku podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. je skutočnosť, že v konaní spotrebiteľ uplatnil nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nie len podľa zákona č. 250/2007 Z.z. ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch prípadne ďalších predpisov

32. Samotné ustanovenie § 3 odsek 5 zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadosťučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj dožadovanie sa určenia neplatnosti zmluvy, prípadne neprijateľnej zmluvnej podmienky. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v ustanovení § 3 odsek 5 a z

tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevylučuje možnosť žiadať finančné zadosťučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv. Za daného stavu nie je možné považovať konanie žalobcu, ktorý si po určení dohody o zrážkach zo mzdy za absolútne neplatnú aj nárok na primerané finančné zadosťučinenie, za šikanózne a v rozpore so zákonom a dobrými mravmi.

33. Súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, bol to však žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predstrel žalobcovi na podpis formulárovú zmluvu obsahujúcu neprijateľné podmienky (dohoda o zrážkach zo mzdy). Je zrejmé, že žalovaný požadoval plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky respektíve z neplatnej zmluvy a svoj nárok voči žalobcovi si uplatnil u zamestnávateľa žalobcu. Takéto konanie bolo nepochybne spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu. S poukazom na vyššie uvedené súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a jeho priznaná výška je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov) pričom vo vzťahu k žalobcovi - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa.

34. V danom prípade je potrebné uviesť, že súd v konaní o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia skúma, či spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, nie je však prípustné, aby opätovne prehodnocoval závery právoplatného rozhodnutia konštatujúceho takéto porušenie spotrebiteľského práva a jeho rozsah. Pokiaľ žalovaný namieta skutočnosti týkajúce sa samotnej spotrebiteľskej zmluvy a jej príloh a prijateľnosti zmluvných podmienok, najmä vo vzťahu k dohode o zrážkach zo mzdy, ktorej neplatnosť bola konštatovaná v konaní tunajšieho súdu sp.zn. 7Csp/64/2018, na tieto skutočnosti bolo potrebné poukazovať práve v konaní o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy.

35. Pokiaľ ide o nárok na samotné primerané finančné zadosťučinenie a rozsah tohto nároku, ktorý nárok ako aj jeho rozsah bol žalovaným rozporovaný, je potrebné uviesť, že súd jeho dôvodnosť posudzoval najmä vo vzťahu k intenzite závažného konania žalovaného ako dodávateľa a časovému obdobiu trvania tohto konania a dospel k niekoľkým podstatným skutkovým zisteniam.

36. V prvom rade je potrebné uviesť, že v danom prípade sa žalovaný naozaj reálne domohol celej sumy uplatňovanej zo spotrebiteľskej zmluvy prostredníctvom inštitútu dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá dohoda bola v inom konaní vedenom na tunajšom súde vyhodnotená ako neplatná a bolo žalovanému uložené zdržať sa jej použitia. Nešlo teda iba o pokus zo strany žalovaného ako dodávateľa vo vzťahu k spotrebiteľovi domôcť sa určitých nárokov prostredníctvom neplatného (neprijateľného) inštitútu v spotrebiteľskej zmluve. Žalobca reálne uhradil žalovanému všetky požadované nároky, pričom ich dôvodnosť ani nebola pred plnením preskúmaná súdom, čím sa bude súd zaoberať v ďalšom odseku.

37. Druhým podstatným zistením súdu, ktoré jednoznačne podporuje dôvodnosť nároku žalobcu bolo, že žalovaný ako dodávateľ sa na základe neprijateľného inštitútu domohol od žalobcu ako spotrebiteľa naturálneho nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, a teda realizoval svoje oprávnenia z neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy a tak dosiahol uspokojenie svojej pohľadávky bez predchádzajúceho odobrenia súdom. V podstate išlo o exekúciu majetku s tým rozdielom, že ju nevykonával súd, ale priamo dodávateľ prostredníctvom inštitútu, ktorý bol neskôr súdom vyhodnotený ako neplatný. Pritom aj otázku existencie dlhu, jeho rozsahu určil sám žalovaný ako dodávateľ, pričom žalobca nemal možnosť priamo zastaviť vykonávanie zrážok ani namietat proti uplatneným nárokom žalovaného ako dodávateľa a bol vystavený jedine konaniu a rozhodovaniu žalovaného. Keďže lehota splatnosti istiny pôžičky a odplaty bola 15 dní a začala plynúť odo dňa poskytnutia pôžičky (bod 2. zmluvy z 28.3.2013), žalovaný si priamo zrážkami zo mzdy uplatnil voči žalobcovi premlčaný nárok, pričom žalobca ani nemal možnosť vzniesť voči tomuto námietku premlčania. Nárok žalovaného zo zmluvy sa stal premlčaným v roku 2016 (splatnosť pôžičky bola podľa žalovaného dňa 11.4.2013, ako to vyplýva z odseku 10. rozsudku tunajšieho súdu sp.zn. 7Csp/64/2018- 57 z 18.1.2019), pričom žalovaný ho celý vymohol prostredníctvom neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy až v roku 2018.

38. Tu je potrebné poukázať aj na ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka, podľa ktorého musí súd dokonca z úradnej moci prihliadať na premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy, teda sa nevyžaduje ani námietka premlčania vznesená zo strany spotrebiteľa.

39. Žalovaný sa takýmto konaním, kedy si svoj nárok neuplatnil prostredníctvom súdu, vyhol súdnej kontrole predmetnej spotrebiteľskej zmluvy z pohľadu existencie neprijateľných zmluvných podmienok a posúdeniu, či predmetná zmluva spĺňa všetky zákonné náležitosti.

40. Ďalším nemenej významným kritériom opodstatnenosti nároku a určenia rozsahu primeraného finančného zadostučinenia v danom prípade bolo samotné časové hľadisko, a to dĺžka trvania závadného stavu, na čo už súd poukázal vyššie, keďže samotná zmluva o pôžičke bola uzavretá v roku 2013, v ktorom roku nastala aj jej splatnosť, pričom žalovaný ako dodávateľ realizoval svoje oprávnenia z neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy až v roku 2018, kedy aj vymohol od žalobcu nárok z premlčanej pohľadávky. Žalobcovi ako spotrebiteľovi neostalo iné ako iniciovať na súde konanie o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, v ktorom bol aj úspešný, pričom toto konanie bolo právoplatne skončené až v roku 2019.

41. Výška priznaného finančného zadostučinenia závisí od úvahy súdu a nemožno ju objektívne preukázať. Uvedené neznamena svojvôľu pri rozhodovaní súdu o výške priznaného finančného zadostučinenia, ale pri tomto súd zohľadňuje viaceré kritéria tak, ako je uvedené vyššie (intenzitu a časové obdobie trvania závadného konania dodávateľa, satisfakčnú a sankčnú funkciu zadostučinenia a podobne).

42. Za stavu, kedy nedošlo k preskúmaniu úverovej zmluvy súdom, čomu sa žalovaný vyhol práve využitím inštitútu dohody zrážok zo mzdy, žalobcovi mohol úspešným vykonaním zrážok spôsobiť ujmu minimálne v rozsahu 189,50 eur. Výška požadovaného nároku sa aj vzhľadom na všetky vyššie opísané skutočnosti javí súdu ako primeraná a dostatočne odradzujúco pôsobiaca na žalovaného ako dodávateľa.

43. Účelom poskytnutia zadostučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. Poskytnutie zadostučinenia nie je sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadostučinení obsiahnutý.

44. Súd ďalej v súvislosti s námietkami žalovaného zdôrazňuje, že spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadostučinenie nie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla. Teda už samotné vyvolanie stavu žalovaným, na základe ktorého by žalobcovi ako spotrebiteľovi ujma mohla vzniknúť, je jedným z predpokladov na priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. Spotrebiteľ je oprávnený uplatniť si nárok na primerané finančné zadostučinenie samostatnou žalobou na súde, ako tomu žalobca učinil aj v prejednávanej príhode.

45. K námietke žalovaného týkajúcej sa rozporu uplatňovaného nároku s dobrými mravmi súd uvádza, že nevzhliadol žiadne takéto okolnosti na strane žalobcu. Vyššie opísané a zistené skutočnosti svedčia práve naopak o závadnom konaní na strane žalovaného.

46. Podľa § 251 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

47. V zmysle § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

48. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v zhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie

po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

49. Súd žalobe žalobcu vyhovel v plnom rozsahu, preto mu patrí proti neúspešnému žalovanému plná náhrada trov konania. V zmysle platnej právnej úpravy o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.